

Predikatie over Spreuken 16 : 14 - 15 door ds. J.H. Bogaard, evangeliedienaar te Sliedrecht.

Zingen: Psalm 138: 1.

Lezen: Spreuken 16.

Voorrede.

Niets, als alleen zondigen kunnen wij. Allen, in wie Gods Geest werkt, kunnen weten dat zelfs het goede dat ze willen, niet in hen woont, maar het kwade, dat zij niet willen. Soms zijn wij door de hand en bemoeienissen Gods eens anders dan gewoon. Wij hebben dan andere gedachten, andere wensen en begeerten.

Zien wij in dit verband naar Petrus. Bij de verheerlijking op de berg is zijn zeggen: "Heere, het is goed dat wij hier zijn, laat ons hier tabernakelen maken". Hier wil hij wonen. Toen zij van de berg afkwamen, brengt Jezus het gesprek echter op een geheel ander onderwerp, dat ze niet machtig waren. Jezus zeide: "Zegt niemand dit gezicht, totdat de Zoon des mensen zal opgestaan zijn uit de doden". Al hun genot is weg en zij peinzen over wat dat is: opstaan uit de doden.

We merken, dat Jezus hen aanstonds bij de hand neemt, en die zoete tijd weer tot de geschiedenis doet geraken. Zij kunnen niet wat ze willen, en moeten weer in hetzelfde scheepje van: dat weet ik niet, en, wat zal er nog gebeuren?

Soms zakken de handen wel eens en hangt de lip als we merken dat de hoogste genietingen in dit leven zo kort duren. Dan doen we liefst het zwijgen er maar toe, als ons gevraagd wordt onze bevinding te vertellen.

Dit vindt zijn oorzaak daarin, dat we voelen niet meer te zijn, zoals wij willen wezen. Het bewijst, dat alleen de werken van God God eren. Dus als wij er niet vol van zijn, kunnen wij het niet, zoals wij het zouden willen. Dat is altijd al zo geweest.

De werken Gods eisen onze genegenheden op, veredelen onze gedachten, geven ons lust om dat te zoeken.

Zo behoort het dan een ieder duidelijk te zijn, dat dat weinige, dat daarvan voor onze aandacht komt, onmisbaar is om ons tot zoeken aan te zetten. De werken Gods leren ons God te prijzen en Hem dank te brengen.

Zo zongen we ook:

'k Zal met mijn ganse hart Uw eer,
Vermelden Heer,
U dank bewijzen.
'k Zal U, in 't midden van de goon,
Op hogen toon,
Met psalmen prijzen.

Hier komt openbaar: een mens, die God in rechten eerbiedigt en daaruit die ruimte geniet. 't Komt voor, dat we God niet in rechten eren en toch ruimte willen genieten.

Ik herinner me nog, dat ik graag een gelovige was, geen schijn gelovige, maar zo, dat het geldig was voor de eeuwigheid, dat ik er geen kwaad bij kon, al kwam dood en hel. Maar ik was het niet. Nu wilde ik er achter komen hoe Gods volk dat gekregen had. Daarom luisterde ik scherp, doch ik hoorde nooit wat ik graag horen wilde. Maar van achteren was het dit: Ik was niet rijp, ik stond nog maar naar de bewijzen. Ik wilde ook bekeerd wezen, maar begreep niet, eerst flink onbekeerd te moeten worden. Van alle kanten moesten mijn zonden open komen. Ik was mijn zonden wel bewust, maar niet voldoende. Had men mij in die tijd

gevraagd: "Heb jij zo'n behoefte aan bekering?" Dan zou mijn antwoord waarschijnlijk geweest zijn: "Wel neen, maar je weet toch de dag van je dood niet". Dus ik wou eigenlijk in de assurantie wezen en zeker weten, dat ik er geen kwaad bij kon.

Maar de ervaring leert, dat de bekering zo nooit plaats heeft. Niet de zwaarte van onze zonden, maar de gedachte in de hel te zullen komen, doet ons vaak zo zijn.

Een kameraad van me indertijd, vertelde me eens van zijn verzoening met een Drie-enig God. Doch ik begreep het niet erg, daar ik wist hoe hij was. Achteraf bleek, dat dat geen wonder was. Op een keer zei hij: "Ik kreeg toch zulke vreemde woorden vanmorgen". "Zo, welke dan?" "Deze woorden kwamen in me: "Ik zoude u wel verlossen, maar gij dicht leugen en tegen Mij". Ik zeg: "Dat is dan toch wel echt aan jouw adres geweest".

Wat bleek? Hij had het maar gelezen in een boek van Hellenbroek. Maar Hellenbroek brengt niemand in de hemel, hij is er zelf ook uit genade gebracht.

Dat is dus niet genoeg, er moet een innerlijke kennis in onze ziel gewrocht worden. Kennis van onze zonden en van ons onvermogen, dat we niets kunnen wat goed is. De genade Gods brengt nu in ons teweeg, onze losmaking, en eerst dan kunnen we zeggen:

'k Zal met mijn ganse hart Uw eer,
Vermelden Heer,
U dank bewijzen.

Als we nu niet losgemaakt zijn, dan kunnen we het wel een aangenaam lied vinden, doch als we oprecht zijn, moeten we erkennen het niet te kunnen zingen zoals het behoort. We moeten daarom Jezus toelaten, om onze banden los te maken.

Als dat binnen in ons is: verlossing van de banden der zonden en der hel, de vrijmaking door de genade, zoals die in Christus Jezus is, dan kan dat wel. Loopt dan mee tot het einde toe en hebt dan geen benauwdheid, als eigen werk afgebroken wordt. Ik heb ook alles moeten inruilen, het mijne had geen waarde.

Dus bedenkt, dat wij geroepen worden tot vrijheid. Je zult zeggen: "Ik kan het niet bekijken". Ik kon dat ook niet, ik verwacht het daarom ook van jullie niet. God heeft me ook gezegd, dat er niemand onder mijn gehoor kan komen, die het kan bekijken. Hier geldt de waarheid Gods en die is onwrikbaar. Wordt alles verwoest, Zijn woord zal blijven, zo waarachtig als God leeft.

Toen ik God Drie-enig had leren kennen, lag ik op een Zaterdag God te bidden om genade, voor de daarop volgende dag. Ik was toen niet zo'n vers bekeerd mens meer, dus ik wist, daar is genade toe nodig. Nu hoorde ik niet anders als: "De val is groot, de val is groot". Ik zei tegen degenen, die me 't naast waren: "Je moet maar niet raar kijken, als ik vandaag of morgen eens een reuze tuimeling maak, want dat houdt maar aan: "De val is groot, de val is groot". Wat was nu die val? Terwijl ik daar lag te bidden om genade, kwam God en wees me er op, dat ik nooit geweten had hoe ik moest gezaligd worden. Dat gold niet alleen van mij, neen, God liet me zien, dat er niemand, wie ook, in de wereld was, die dat wist. Al had je rijkdom en verstand, al genoot je eer en hoogachting in deze wereld, het schiet alles tekort. Het koninkrijk Gods is niet vleeselijk, maar geestelijk. Al deze dingen zijn uit God. Toen werd me duidelijk, dat allen, die ooit onder mijn gehoor zouden komen, niet hoger waren dan ik. Doch God stelde er tegenover, Zijn eeuwig verbond om die armoe en dat gebrek weg te vagen. Hij neemt alles voor Zijn rekening. Dat geloof doet me gaan en mijn ambt waarnemen. En lijk ik nu soms maar op een geraamte, net of ik het vlees kwijt ben, dan is mijn gebed: "Heere, U weet alle dingen. Waar ga ik toch heen, U bent toch mijn Vader".

Dat alles heb ik geleerd uit de kennis en genade Gods in Christus.

Woont dit niet in ons, dan kennen we niet, wat we zongen in dezen psalm.

Dat dan van de noodzakelijkheid van het werk Gods in mij en in u zulk een gevoel zij, dat dat alleen meebrengt, dat wij God eren en vereren. Laten dan geen zonden, geen wereld en geen hel ons beletsels zijn, maar dat wij verlossing zoeken door Zijn genade.

Ik vraag daarom ook een wijle uw aandacht voor het getuigenis. Dat de Heilige Geest Zijn woord aan ons bestede tot Zijn verheerlijking. Het woord, waartoe ik een wijle uw aandacht verzoek, vindt u in het straks gelezen Spreuken 16, de verzen 14 en 15, waar wij dit lezen:

14 De grimmigheid des konings is als de boden des doods; maar een wijs man zal die verzoenen.

15 In het licht van des konings aangezicht is leven; en zijn welgevallen is als een wolk des spaden regens.

Leerrede.

God geeft ons het boek "de Spreuken" als canoniek, dus met goddelijk gezag. Het vormt een deel van het grote geheel "het woord Gods". Als de inhoud van dit boek, ook van onze tekst, nu alleen uiterlijk moet genomen worden, is het dan wel van een betamelijk goddelijk gezag? Laten we daarom de voorgelezen woorden, die van Goddelijke oorsprong zijn, ook hun geestelijke strekking laten behouden.

Waarom zouden wij niet recht op ons doel af gaan, en spreken van de zaken van Christus? We lezen in Psalm 2 van de koningen der aarde, die vermetel saamgekomen waren, om de Heere naar de kroon te steken, en tegen Zijn Gezalfde op te staan. Zijn Gezalfde, van wie Hij zegt: "Ik toch heb Mijnen Koning gezalfd over Zion, den berg Mijner heiligheid". Dus ook hier is sprake van koning in betrekking tot Jezus.

In onze tekst vinden wij in dezelfde zin gesproken over Jezus, dus als Koning. In het Oude Testament wordt meerdere malen gehandeld over de ambten van Christus. Nu eens over Zijn ambt als Leraar, dan weer als Priester, dan weer, zoals hier, valt de nadruk op Zijn Koningschap.

Niets schijnt in deze wereld minder waar te zijn dan: Jezus Koning. Bezien wij echter alles in zijn juiste verhouding, dan is het toch waar. In de afval, die zich steeds meer voltrekt, behoeven we niets anders te zien, als wat het woord Gods ons hiervan voorspelt. Daarmee valt echter het Koningschap van Christus niet, integendeel! Alles wat op deze aardbodem plaats heeft, geeft ons te meer reden om ons aan die Rots der eeuwen vast te klemmen en alles van die enige, van God Gezalfde, te verwachten. Dat alleen kan ons leren, met een vrije en goede consciëntie tegen de duivel en zijn ganse rijk te strijden, en eenmaal te overwinnen.

Waar vinden we in deze tijd het soevereine koningschap nog? Waar is nog een koning, die beschikken kan over het leven en de dood van zijn onderdanen?

Ook in ons land is dat verdwenen. Het volk is in macht toegenomen ten koste van de macht van de soeverein. Zo zijn wij eigenlijk allemaal soevereine mensen geworden. Dus het koningschap is vervallen en is niet meer zoals het oorspronkelijk was. Hoe vervallen is ook de staat.

Zo mag het zijn hier op aarde, God evenwel zorgt, dat Hij soeverein blijft. Daarom is ook Christus een soeverein Koning. Dat behoort bij ons in zuivere erkentenis gehouden te worden. Christus soeverein en wij onderdanen van zulk een Koning, die Zijn gezag van God heeft. Christus van God tot Koning gezalfd.

Tijdens Jezus omwandeling op aarde is Hij ook zo door God aangesproken: "Deze is Mijn geliefde, in welken Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hem".

God eist dus van ons, onderdanen van Christus te worden, Hem te horen en te gehoorzamen. Hem komt toe, dat Hij door ons van harte gehuldigd wordt, en wij Hem als onze Soeverein erkennen. Van nature doen we dat niet, daarom moet de knoop der ongerechtigheid, die in ons hart aanwezig is, losgemaakt worden. Dat is het werk van Gods genade. Kennen we die genade niet, zo geloven we ook niet in Hem die Christus gezonden heeft, noch in de Gezondene zelf.

Zoekt na waarom gij niet geloofd, waarom gij Hem niet huldigt. Welke mededingers heeft die Koning bij ons? Zijn we het zelf? Zijn de mensen het? Is het de hel? Onderzoekt het!

Wij lezen uitdrukkelijk, dat ook de apostelen de mensen tot dat onderzoek drongen. Want Petrus, de schare overziende, begon te spreken: "Bekeert u". Waarom? Opdat zij hun zonden zouden laten afwassen in het bloed van Christus, en het eeuwige leven zouden ontvangen uit genade.

Dat is de apostolische leer, de leer van het woord Gods. Petrus zegt verder: "Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen die daar verre zijn, zo velen als er de Heere onze God toe roepen zal. En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande ze, zeggende: "Wordt behouden van dit verkeerd geslacht". Dus de boel moest stuk, zij moesten met hun zonden voor God vallen, om zo'n Koning te ontvangen en onderdanen te worden van Jezus. Koninklijk spreekt en handelt het woord Gods er over.

Hij zelf heeft daar ook van getuigd toen Hij voor Pilatus stond, die Hem vroegde: "Zijt Gij een koning?" "Hiertoe", zegt Hij, "ben Ik geboren, en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis geven zou. Een iegelijk, die uit de waarheid is, hoort Mijne stem". Dat is de Koning met Zijn onderdanen, levende in de waarheid Gods, buiten de wereld, henzelf en de hel. Want dat zijn leugenaars. Al wat wij van de hel geleerd hebben is onwaarheid. Al wat wij uit onszelf doen, is te kort en te smal. Dus het enige is, dat wij Christus aannemen, als een verlorene, opdat wij met Zijn gaven en schatten en genade verrijkt worden, en Hem erkennen, dan zijn we gered. Wat is alzo onze redding? Dat wij uit de hel gebuit, en van onze zonden verlost worden, en des eeuwigen levens geschikt door Christus bloed. Christus past ons Zijn gerechtigheid toe, die geldt voor God en wel zo, als hadden wij zelf, in onze eigen persoon alles geleden en Gode voor onze zonden genoeg gedaan. Jezus de enige waarachtige grond voor elke zondaar.

Daarom bekende ook ik, toen ik uit mijn zondedood opkwam: "Gij zijt mijn enige Koning, die recht op mij heeft. Wil mij door Uw woord regeren en bezitten door Uwen Geest". Dat zijn de rechten, die Hem het geloof toekent.

Degenen, die dat niet in zich hebben, zijn geen gelovigen zoals het behoort. Ze hebben dat slechts van horen zeggen, en dat is niet voldoende in het koninkrijk Gods. Hij is de deur, door welke wij ingaan, het middel waardoor wij verzoening krijgen bij God.

O, bedenken wij eens, wat Hij achterliet, toen hij heenging. Toen was Zijn woord aan hen: "Mij is gegeven alle macht, in hemel en op aarde". En Hij zegt hun verder Zijn hulp toe, zeggende: "En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen, tot de voleinding der wereld". Dat heeft de apostel Mattheüs met een Amen besloten, hechtende daarmee een zegel aan dat woord. Daarop is de goede apostolische leer gegrond.

Als ik hier lees van een Koning, dan denk ik aan Christus Jezus. Zou iemand vragen: "Mag hier ook niet aan aardse koningen gedacht worden?" Dat mag wel, maar in absolute zin slaat de inhoud alleen op Christus. Want hoe is het meest met de aardse koningen gesteld? Zij dienen vaak slechts eigen belangen en zijn daarnaast dikwijls slaaf van hun onderdanen. Jezus evenwel dient de belangen van Zijn Vader, zoekt Zijns Vaders eer en weet eigen soevereiniteit te handhaven.

Waar die Middelaar in Zijn koninklijke waardigheid niet geëerbiedigd wordt, trekt God zich dat aan. Hij zal het recht en de billijkheid van Zijn Zoon zoeken.

In onzen tekst staat: "De grimmigheid des Konings". Dat in God en Christus ook de gramschap is, leert ons Zijn woord overvloedig. Wij zingen er van:

God slaat een gram gezicht
Op bozen, die Hem tegen staan.
Hij doet hun naam met hen vergaan
Door 't hoogste strafgericht.

De Heere is Zijn vijanden gram, ook die van Christus. In Openbaringen lezen we: "Juicht gij hemelen en geeft God heerlijkheid, want de dag des toorns des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid".

Daar wordt Christus, die het lam Gods is, dat de zonden der wereld wegdraagt, vergramd over de boosheid dezer wereld en vertoornd omdat ze Zijn wetten niet gehouden en Zijns Vaders eer beledigd heeft.

Christus predikt ons: "Ik zoek Mijn eer niet, maar daar is een, die ze zoekt en oordeelt".

Zo is er niet alleen voor de boeteling zaligheid in Christus te vinden, maar voor de tegenstanders toorn en gramschap, vanwege het beledigde recht van God de Schepper, die bevolen heeft Zijn Zoon te eren.

Er is een groot verschil tussen de gramschap van God en die van de duivel. De duivel is een geest, die vol nijd zit, maar God handelt niet uit nijd. Hij verdedigt Zijn beledigde majesteit, en toornst billijk over ons. Nijd behoort in de hel thuis, en allen die ze voeden zijn dienaars des duivels. Maar daar is hier geen sprake van, ook niet als God vergeldt.

Hier ligt dus een waarschuwing voor hen, die Christus niet erkennen in Zijn Koninklijk soeverein gezag. Wij lopen dan gevaar Zijn ogen als vuurvlammen te ontmoeten, Zijn gramschap en toorn op te doen, die als boden des doods zijn. Indien we de rebellie tegen Zijn koninklijk gezag niet opgeven, loopt het zeker nergens minder op uit dan op de eeuwige dood. Zo is Zijn gramschap een bode van de eeuwige dood indien wij ons niet bekeren.

Bekent voor God, geen waarachtig evangelie-gezind mens te zijn. Ik weet wel, dat we zeggen, het evangelie wel genegen te zijn, maar in de grond hebben wij Hem nooit die koninklijke eer gegeven, die Hem toekomt. Daarom eert de Heere des hemels en der aarde, die Zijn Zoon verwekt en verheven heeft tot zaligheid.

Indien dat nu aan ons hart raakt, dat we Christus als Koning niet de eer geven, en dat wij daarom verdienen Zijn gramschap te ontmoeten, laat het daar dan niet bij zitten, maar roept in uw nood tot God. Indien wij Hem niet huldigen gelijk het betaamt, laat dan een ieder zijn zonden en vervloeking bedenken en bekennen. Dat moet ik ook doen, steeds weer. Dus ik zet mezelf er niet buiten, dat moeten zij maar doen, die flinker en verhevener zijn. Als ik mezelf hierin niet buiten sluit, heb ik later nooit een tegenvaller te wachten, maar veeleer een meevaller.

Indien gij uw zonden voor God niet belijdt, en in uw ongeloof Christus het hart weigert, dan geldt u wat hier staat: "De grimmigheid des Konings is als de boden des doods". Maar nog is het niet te laat.

Er komt hier een gelijkenis in mijn gedachten. "Een zeker mens", zei Jezus, "had twee zonen, en hij beval de eerste: "Ga heen, werk heden in mijnen wijngaard". Doch hij zeide: "Ik wil niet". Maar berouw gekregen hebbende, ging hij. Desgelijks zei hij ook tegen de tweede, en die beloofde te gaan, maar ging niet. Wie van deze twee heeft nu de wil des vaders gedaan?"

Die kwaaddoener, die deed de wil des vaders, en wat doen wij? Tonen wij ook berouw? Wie berouw heeft, moet dan ondanks zijn schande aan de gang, en dat nog heden, want morgen kan het misschien niet meer. Dan zou in vervulling kunnen gaan: "Een wijs man zal die verzoenen".

Het schijnt wel onbegrijpelijk, ongelooflijk te wezen, en toch is het waar. Hij, tegen wie wij misdaden hebben, Die wij gedood en gekruisigd hebben, wil de hand naar ons uitsteken, Die wil ons verzoenen door Zijn kruislijden, en ons naar God brengen, en dat draagt de goedkeuring Gods weg. Een wijs man.

Denkt eens aan Spreuken 8, waar Christus zichzelf de Wijsheid noemt: "Ik, de Wijsheid, woon bij de kloekzinnigheid, en vind de kennis van alle bedachtzaamheid". Paulus noemt Hem: "Het uitgedrukte beeld van Gods zelfstandigheid". Hij zegt ook van Hem, dat Hij "geworden is wijsheid van God, rechtvaardigmaking, heiligmaking en een volkomene verlossing", opdat het zij gelijk geschreven is: "Die roemt, roeme in de Heere".

Als wij hier dan deze woorden lezen, denken wij weer aan Jezus. De naam "man", is die wel hoog genoeg voor Jezus? Deze naam lezen we meer in hetzelfde verband. Van Jakob lezen we, "dat een man met hem worstelde totdat de dageraad opging".

Christus is de man Gods, de tweede Adam, ons vlees en gebeente. In Zacharia lezen we: "Zwaard ontwaak tegen mijn herder en tegen de man, die mijn metgezel is". Van die man nu staat er, dat hij wijs is. Hij weet een verlorene te geven alles, wat tot zijn eeuwige behoudenis nodig is. Het is een eer voor Christus, dat Hij ons verzoent, want: "Indien wij, vijanden zijnde", zegt Paulus, "met God verzoend zijn door de dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven". In Christus ligt de grote genade Gods, Zijn barmhartigheid en liefde, waarmede Hij ons gadeslaat, en in Hem dienen wil tot zaligheid.

Ik bid u, merkt het aan, doet er je voordeel mee, bedenkt wat je te doen staat, opdat een wijs man je verzoent. Als je denkt zelf nog te kunnen bidden, jezelf te verbeteren, dan eer je Christus niet volkomen. Maar als je van jezelf schrikt, omdat je het er zo zondig afbrengt voor God, en je nog nooit gedaan hebt als afgehoereerd buiten God, dan zal een wijs man je verzoenen. Eerst kon je nog een goed gebed doen, maar als je aanvaarden moet: ik ben een beest voor God, dan schiet er niets meer over en juist dan kan de arbeid van deze man je behoudenis worden.

Zien wij naar de moordenaar aan het kruis, een wijs man verzoende ook hem. Hij neemt die moordenaar in Zijn armen, en hij is gered. In Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht, noch voorhuid, maar een nieuw schepsel en het geloof door de liefde werkende.

Wat is daar tegenover de afloop van de wereld, die in onboetvaardigheid de nek verhard? Dat zij de ziedende gramschap en het ongenoegen Gods op zich laadt. Dat is ook het deel van de ontrouwen, want indien de rechtvaardige zich afkeert en goddeloosheid doet, zijn gerechtigheid zal hem niet gedacht worden, ten dage als hij zondigt, in zijn zonden zal hij sterven. De zoon zal niet dragen de ongerechtigheid des vaders, en de vader niet de ongerechtigheid des zoons. De ziel die zondigt, die zal sterven. Maar ook, indien de goddeloze zich van zijn goddeloze weg bekeert, zijn zonden, zegt God, zullen hem niet gedacht worden. Hij zal aangemerkt worden in Christus, een wijs man verzoent hem.

Bedenke dan een ieder: ben ik een Jezus erende, niet alleen met mijn mond, maar ook met mijn gedrag en hart? Zijt gij dat, dan is het wel. Zijt gij dat niet, dan zult gij niet anders kunnen ontmoeten, als de gramschap Gods. "Want", zegt Hij, "ben Ik een Vader, waar is Mijn eer, ben Ik een heer, waar is Mijn vreze?"

Ten andere staat hier: "In het licht van des Konings aangezicht is leven".

Dat is bij hen, waar de Koning in het harte Zijn eer, Zijn erkenning vindt. Wij kunnen dan in onszelf uiterst ellendig zijn, we worden uit de wereld getrokken en mogen niet tot haar behoren. We sterven aan de wereld, verloochenen onszelf. Dat is tegen onze natuur, tegen onze aangeboren aard. Daarom lijkt dat ons tegenspoed. Doch één blik van Zijn eeuwige genade, vriendelijkheid en liefde, en we bemerken, dat is eerst het leven. Geen wonder, want:

Gods vriend'lijk aangezicht
Heeft vrolijkheid en licht
Voor all' oprechte harten,
Ten troost verspreid in smarten.
Juicht vromen, om uw lot.
Verblijdt u steeds in God.
Roemt, roemt Zijn heiligheid,
Zo word Zijn lof verbreed
Voor al dit heilgenot.

Dat is leven! Weegt daar iets tegen op? "Stervende", zegt Paulus, "en ziet wij leven, in de dood overgegeven, opdat het leven Jezus in ons vlees geopenbaard worde tot heerlijkheid Gods". Kan er iets opwegen tegen vrede bij God, de gemeenschap van Christus, de troost des Geestes? Het doet ons zeggen: "Lieve Heiland, niets zo schoon, als U, Gods eengeboren Zoon" .

"In het licht van des Konings aangezicht is leven". Als Jezus Zijn bedrukte, in tegenspoed zijnde gemeente komt bezoeken, en Zijn goddelijke kracht aan haar bewijst, Zijn gunst betoont, wordt bewaarheid:

Waar liefde woont, gebiedt de Heer den zegen.
Daar woont Hij zelf, daar wordt Zijn heil verkregen,
En 't leven tot in eeuwigheid.

Dat is een voorbode van de dag der eeuwigheid, een prediking van wat wij zullen genieten, als we bij Hem zijn in aanschouwen. Hier is het reeds Gods vriendschap en Christus liefde. Doch daar heerst bovendien geen zonde, geen dood, daar is geen armoe, geen geweld, daar is alleen maar leven. Dan leven wij Gode, en dat door Christus' arbeid. Dan zijn we niet dood en op reis naar de hel, maar daar leven we en gaan de hemel tegemoet.

We lezen verder: "Zijn welgevallen is als een wolk des spaden regens". Op aarde is tegenspoed, tegenstand van de hel. We worden door helse dienaren omgeven en bestookt. Doch onder de werken Gods genieten we, het welgevallen des Konings. Dan wordt onze ziel vaardig om werken te doen, die de Heere behagen. Daar wordt onze ziel het land, dat God bebouwt, en waarop een wolk des spaden regens druppelt, zodat vruchten groeien en bloeien. Daarom zegt God in Zijn woord: "De boom, die nooit gedragen heeft, zal Ik van die dag zegenen".

Met zo'n goede, barmhartige, liefdevolle Jehova hebben wij arme zondaren te doen, als we Hem de eer geven, die Hem toekomt. Dat alles zien we reeds in ons leven. En dan aan het eind van ons leven, de oogst. Dan zal een inzameling plaats hebben van wat door Zijn hand gebloeid heeft. Zij zullen worden ingezameld in de voorraadschuur daar boven.

Wie heeft er dan lust om zo'n God te vrezen.
Dat allerhoogst en eeuwig goed?

God zal zelf zijn leidsman wezen;
Leeren, hoe hij wand'len moet.
't Goed, dat nimmermeer vergaat,
Zal hij ongestoord verwerven.
En zijn Godegeheiligd zaad
Zal 't gezegend aardrijk erven.

Dan behoeven we geen voorspoed, geen eer, roem en naam in dit leven, maar genade voor het aangezicht Gods; dat is leven. Genade vinden voor het aangezicht van God in Christus Jezus, dat maakt ons gaande en doet ons zeggen:

Ik zet mijn treden in Uw spoor,
Opdat mijn voet niet uit zou glijden.

Dan zijn we een tot Hem komende zondaar, komende uit de verdrukking. Dat doet ons tot Hem opzien, die alles geschapen heeft.

Hier ligt dan het onbeweeglijke en eeuwige getuigenis Gods. Ziet toe, wat gij daarmee doet. Bedenkt in ernst, wat tot uw eeuwige vrede dient. Dat God u daartoe zegent met Zijn Geest, opdat gij die Koning huldigt, Zijn majesteit eert, en overvloedig zijn moogt in werken der gerechtigheid, welke Gode aangenaam zijn door Hem.

Hebt dan de Heere lief alle Zijne gunstgenoten, want de Heere behoedt de gelovigen in leven en sterven, en geeft blijdschap, en kroont hen voor tijd en eeuwigheid.

Dat alles ligt in God en geschiedt door Zijn Zoon. Wij vallen er buiten, opdat de kroon voor eeuwig op die grote Davidszoon ruste. Alleen Hem komt toe de kroon te dragen tot in alle eeuwigheid.

Amen.

Slotzang: Psalm 116 : 1